

woni uchwał, wreszcie rozwiązuje władze Izby; w tym ostatnim wypadku Minister wyznaczy komisarza, który najpóźniej w ciągu 3 miesięcy przeprowadzi nowe wybory do władz, zgodnie z obowiązującym w Izbie regulaminem.

Do czasu ukonstytuowania się nowych władz sprawami Izby zarządzać będzie komisarz, mianowany przez Ministra Zdrowia Publicznego.

Pozatem w granicach niniejszej ustawy Minister Zdrowia Publicznego ma prawo wydawać wszelkie zarządzenia, regulujące działalność Izb Lekarskich i jej organów.

Art. 46. Ustawa niniejsza obowiązuje na całym obszarze Państwa Polskiego; w okresie nie dłuższym niż lat 3 od daty ogłoszenia niniejszej ustawy Minister Zdrowia Publicznego wyznaczy termin utworzenia poszczególnych Izb Lekarskich drogą specjalnego rozporządzenia.

Art. 47. Wszelkie ustawy, przepisy i rozporządzenia, na zasadzie których w poszczególnych częściach Państwa istniały dotąd Izby Lekarskie, a sprzeczne z niniejszą ustawą, zostają uchylone.

Na zasadzie niniejszej ustawy Minister Zdrowia Publicznego wyznaczy do każdej z dotychczas istniejących Izb komisarza, który obejmie zarząd ich majątkiem i dokona ich likwidacji; majątek zlikwidowanej Izby komisarz przekaze nowej Izbie danego okręgu, lub tym nowym Izbom, które obejmą okrąg dawnej Izby; w razie sporów pomiędzy nowo powstałymi Izbami co do podziału majątku dawnej Izby rozstrzygać będzie Minister Zdrowia Publicznego.

Art. 48. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Zdrowia Publicznego.

Art. 49. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1922 r.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

A. Ponikowski

Minister Zdrowia Publicznego:

w z. Chodźko

764.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 5 grudnia 1921 r.

w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 41 poz. 248) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej rozszerza się moc obowiązującą podanych w przyległym załączniku postanowień §§ 1 do 52 obo-

wiązującej dotychczas w b. dzielnicy pruskiej niemieckiej ustawy o opodatkowaniu wina z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. Rz. Niem. strona 831) ze zmianami wyszczególnionymi w §§ 2 do 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Upoważnienia określone ustawą o opodatkowaniu wina z dnia 26 lipca 1918 r. w ustępie 1 § 8 dla Kanclerza Państwa oraz w ustępie 1 § 1 i §§ 11, 12 i 20 dla Rady Związkowej przenosi się na Ministra Skarbu.

§ 3. Postanowienia § 13, ostatniego zdania punktu 3 § 20 i §§ 41, 42, 44, 45, 49, 50 i 51 ustawy o opodatkowaniu wina uchyla się.

§ 4. Wszelkie kary pieniężne ustanowione w niem. ustawie o opodatkowaniu wina z dnia 26 lipca 1918 r., wymierzone wedle wielokrotnej umniejszonego lub na umniejszenie narażonego podatku spożywczego, wymierzać należy w wysokości 10 — 20-krotnej, a grzywny porządkowe i kary pieniężne oznaczone w stałych kwotach podnosi się dwudziestokrotnie.

Kary pozbawienia wolności i kompetencja władz wymierzających kary pozostają bez zmiany przy zastosowaniu w b. dzielnicy rosyjskiej przepisów ros. ust. akcyzowej (Tom V Zb. praw rosyjskich według wydania z roku 1901 i dalszego ciągu z roku 1912), a w b. dzielnicy austriackiej przepisów ustawy o przekroczeniach skarbowych z dnia 11 lipca 1835 r. (Zb. ustaw polit. tom 63 № 112).

Postanowienie przejściowe.

Dodatkowe opodatkowanie wina.

§ 5. 1) Wino, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdować się będzie na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego w posiadaniu konsumenta, albo wino przed powyższym terminem konsumentowi już wysłane, które jednak nie doszło do jego rąk, podlega dodatkowemu opodatkowaniu.

2) Za uiszczenie dodatkowej opłaty jest konsument odpowiedzialny.

3) Dodatkowa opłata podatku wynosi 400 mk. za litr. Jeżeli konsument może udowodnić, że podatek od wina winien być obliczony podług wartości wina na niższą kwotę, w takim razie pobierze się tę niższą kwotę, jako dodatkową opłatę.

4) Wino w ilości 5 litrów lub 7 flaszek znajdujące się w posiadaniu właścicieli, których w myśl ustawy z dnia 26 lipca 1918 r. o opodatkowaniu wina uważa się za konsumentów, jest wolne od dodatkowego opodatkowania; kilku właścicieli, którzy wspólnie przechowują wino, uważać się będzie pod względem obowiązku uiszczenia dodatkowej opłaty od wspólnie przechowanego wina, jako jednego właściciela.

5) Wino i moszcz winny z lat 1918, 1919 i 1920 są od zastosowania powyższych przepisów punktu 3 wyłączone i podlegają dodatkowej opłacie w kwotach, jakie na podstawie udowodnionej wartości tytułem podatku od wina według przepisów niniejszej ustawy z 26 lipca 1918 r. obliczone zostaną.

6) Przy obliczeniu dodatkowej opłaty będzie potrącona ta dowodami wykazana suma, którą przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia pobrano już tytułem podatku spożywczego od wina.

7) Dodatkowa opłata może być za złożeniem zabezpieczenia pokredytowana na 3 miesiące.

§ 6. Bliższe postanowienia co do zgłoszenia zapasów wina i moszczu do dodatkowego opodatkowania wyda się w drodze rozporządzenia wykonawczego.

§ 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu, którego upoważnia się do zmiany w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej, dotychczasowych przepisów wykonawczych do niemieckiej ustawy o opodatkowaniu wina z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. Rz. Niem. str. 831).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1922 r. Z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia tracą moc obowiązującą dotychczas obowiązujące postanowienia o opodatkowaniu wina.

Prezydent Ministrów

A. Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybicki

Załącznik

do § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1921 r. o ujednostajnieniu opodatkowania wina na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

U s t a w a

z dnia 26 lipca 1918 r.

o opodatkowaniu wina (Dz. Ust. Rz. Niem. strona 831).

ROZDZIAŁ I.

Ogólne przepisy

Przedmiot i wysokość podatku od wina.

§ 1.

(1) Wino i moszcz winny, dalej podobne do wina napoje, jeżeli są przeznaczone do spożycia wewnątrz państwa, podlegają opłacie państwowej (podatek od wina) w wysokości 20% od wartości, która stanowi podstawę do opodatkowania. Rada związkowa jest upoważniona, a na żądanie Sejmu obowiązana po ukończeniu wojny stopę podatkową od win, których cena sprzedażna wynosić będzie nie więcej, jak 2 marki za litr, obniżyć do 15% od wartości, podlegającej opodatkowaniu.

(2) O ile w niniejszej ustawie jest mowa o winie bez bliższego określenia rodzaju tegoż, należy pod tem rozumieć wyroby winne podane w 1 ustępie niniejszego paragrafu.

Osoby obowiązane do uiszczenia podatku.

§ 2.

(1) Do uiszczenia podatku jest obowiązany, kto wino odstępuje konsumentowi, kto nieopodatkowane wino na własne potrzeby domowe lub do

zakładu przemysłowego zużywa, a wreszcie, kto jako spożywca wino z zagranicy państwa sprowadza.

(2) Jako konsumenta, należy uważać tego, kto, nie będąc ani producentem, ani sprzedawcą, wino nabywa. Producentami albo sprzedawcami w myśl niniejszej ustawy są tylko te osoby, które stosownie do postanowień § 15 swój zakład przemysłowy lub handlowy zgłosili. Właściciele gospód lub drobni sprzedawcy, którzy trudnią się wyłącznie sprzedażą wina pochodzenia krajowego z beczki, mają w myśl niniejszej ustawy być uważani jako konsumenci.

§ 3.

Kto odstępuje wino konsumentowi, obowiązany jest policzyć konsumentowi szczegółowo kwotę podatkową. Konsument jest obowiązany skutecznie zapłacić do rąk oddawcy. Powołanie się na to, że podatek odroczonego sprzedawcy po myśli § 13 jest niedopuszczalne.

§ 4.

(1) Postępowanie opłatne przy winie odstąpionem konsumentowi następuje z chwilą wysłania wina konsumentowi, a o ile wysłanie nie ma miejsca, z chwilą wydania temuż do rąk co do wina nieopodatkowanego, przeznaczonego na własne potrzeby domowe albo do zakładu przemysłowego z chwilą wyniesienia z piwnic składowych, zaś co do wina nabytego przez konsumenta zagranicą państwa z chwilą przejścia przez linię celną.

(2) Kto wewnątrz państwa sprzedaje wino konsumentowi, ma mu wydać rachunek, który ma zawierać następujące dane: nazwisko i miejsce zamieszkania sprzedawcy i nabywcy, dzień wydania, rodzaj, oznakę i ilość wina oraz wartość podlegającą opodatkowaniu (§ 5) i kwotę podatkową. *Rada związkowa* może zezwolić na pewne ułatwienia.

(3) Wino, podlegające opodatkowaniu, stanowi bez względu na prawa osób trzecich zabezpieczenie tej kwoty opłaty podatkowej, która na niem ciąży, a jak długo opłata podatkowa nie zostanie uiszczona, może władza podatkowa na takie wino nałożyć areszt.

Wartość, podlegająca opodatkowaniu.

§ 5.

(1) Jako podlegającą opodatkowaniu wartość wina pozbytego konsumentowi, przyjmuje się cenę wykazaną w rachunku, przyczem przyznane kupującemu: rabat, potrącenia procentowe (akonto), opusty i tym podobne potrącenia nie mogą być uwzględniane. Do wartości wina podlegającej opodatkowaniu nie będzie zaliczona wartość bezpośrednich opakowań, o ile ona została osobno i w odpowiednich kwotach w rachunku uwidoczniona oraz wartość zewnętrznego opakowania. Powstałe aż do czasu dostawy wina uboczne koszty za przechowywanie na składzie, pielęgnowanie, ściąganie do naczyń, etykietowanie, koszty przewozu, ubezpieczenia, komisowe i t.p. mają być wliczane do wartości podlegającej opodatkowaniu.

(2) Wino wydane spożywcy bezpłatnie albo wino pobrane przez producenta do własnego użytku domowego lub do jego zakładu handlowego podlega opodatkowaniu według tej wartości, jakoby przypadająca w chwili wydania, względnie poboru dla wina tego samego gatunku lub podobnych gatunków, pozbytego za zapłatą podług ustępu 1 tego paragrafu.

(3) Przy oznaczaniu wartości wina sprowadzonego przez spożywcę z zagranicy służą za podstawę postanowienia ustępu 1 z tym dodatkiem, iż do oznaczenia podatkwii podlegającej wartości wina dolicza się jeszcze opłate

cia wchodowego oraz wszelkie z przewiezieniem wina przez linię celną połączone koszty, jako to: przewozu, ubezpieczenia, wyładowania, składowe i t. p.

Termin płatności.

§ 6.

(1) Podatek od wina sprowadzonego z zagranicy państwa ma spóżywca uiszczyć równocześnie z uiszczeniem cła wchodowego. W innych wypadkach podatek za wszystkie w ciągu miesiąca opodatkowaniu podległe ilości wina stosownie do postanowień § 4 ustępu 1 jest płatny z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego i ma być najpóźniej w piętnastym dniu bezpośrednio następującego miesiąca w urzędzie poborowym zapłacony.

(2) W razie powtórnego przekroczenia terminu zapłaty albo jeśli z powodu powodów, które normalny wpływ podatku stawiają w wątpliwość, władza podatkowa może żądać uiszczenia lub zabezpieczenia podatku z chwilą nastania obowiązku do uiszczenia podatku.

(3) Ubocznych należności, a w szczególności za pokwitowania i poświadczenia władz podatkowych nie pobiera się.

Oznajmienie i sprawdzenie przypadającego podatku.

§ 7.

(1) Obowiązany do uiszczenia podatku ma najpóźniej w siódmym dniu poprzednim każdego miesiąca wszystkie za ubiegły miesiąc podatkowi podlegające ilości wina zgłosić stosownie do szczegółowych postanowień Rady związkowej w urzędzie poborowym za pomocą pisemnej deklaracji. W deklaracji ma być uwidoczniiona wartość każdego zbytu albo wydatku wina zgodnie z księgami kupieckimi. Za ilości wina sprowadzone z zagranicy przez spóżywcę należy wartość podlegającą opodatkowaniu oznajmić przy odprawie celnej.

(2) W wypadkach wskazanych koniecznością, a w szczególności dla mniejszych zakładów wytwórczych, następnie dla zbytu wina w gospodach szynkarskich albo w drobnej sprzedaży może Rada związkowa wprowadzić odmienne zarządzenia

(3) Kwoty podatkowe wypośredkuje się dla każdego zgłoszenia w jednej ogólnej sumie. Kwoty fenigowe będą pobierane o tyle, o ile są podzielne przez pięć.

Rozstrzyganie o odpowiedniej wysokości ceny sprzedaży podanej w zgłoszeniu.

§ 8.

(1) Wątpliwości urzędu poborowego do odpowiedniej wysokości wartości wina podanej w zgłoszeniu, o ile one przez wgląd do ksiąg kupieckich nie mogą być usunięte, mają być rozstrzygnięte przez urząd dla badania i oszacowania wina, który to urząd winien się składać w dwóch trzecich z rzeczoznawców interesowanych kół przemysłowych. *Kanclerz Rzeszy* w porozumieniu z centralnymi władzami krajowymi wyznacza ilość urzędów badawczych, ich siedzibę i przynależność, obsadę i porządek czynności oraz powołuje rzeczoznawców po wysłuchaniu zastępców przemysłowców, z których, ile możliwości, dwie trzecie ma swoją czynność wykonywać honorowo.

(2) Urzędy poborowe, żądające rozstrzygnięcia urzędu dla badania mają przelać temuż wraz ze zgłoszeniem i załącznikami próbkę wina, która ma być poddana badaniu. Każdy posiadacz wina jest obowiązany zezwolić

władzy podatkowej na wzięcie próbki w celu jej zbadania. Za wziętą próbkę należy wypłacić odszkodowanie według oznajmionej wartości.

(3) Urząd dla badania jest uprawniony przedsiębrać wszelkiego rodzaju sprawdzania, w szczególności uskuteczniać oględziny miejscowe tudzież wypytywać sprzedawców lub spożywców pisemnie albo ustnie co do szczegółów dotyczących zawarcia interesu handlowego. Urząd ten jest również upoważniony dla swoich badań żądać wyjaśnień z Izby handlowych albo gospodarczych lub też od przedstawionych przez te Izby rzeczoznawców.

§ 9.

Urząd dla badania określa wartość wina, która ma stanowić podstawę do obliczenia podatku i oznajmia ją urzędowi poborowemu. Orzeczenie urzędu dla badania jest ostateczne.

Ograniczenie zbytu winogron lub zacieru winogronowego.

§ 10.

(1) Winogrona, które mają służyć do wyrobu wina tudzież zacier winogronowy mogą być oddane tylko wytwórcom albo handlarzom i tylko przez nich nabywane albo też z zagranicy państwa sprowadzane.

(2) W okolicach, w których nabywanie winogron albo zacieru winogronowego przez spożywców do samodzielnego wyłaczania wina jest w zwyczaj, może Rada związkowa zezwolić na pewne wyjątki.

Uwolnienie od uiszczania podatku.

§ 11.

Na podstawie szczegółowych postanowień *Rady związkowej* są od podatku uwolnione:

1. moszcz winogronowy albo wino wyrobione z winogron własnej kultury lub też z winogron albo moszczu winogronowego kupionych przez właścicieli winnic, jak również napoje podobne do wina wyłaczane dla własnego użytku domowego lub dla użytku pracowników rolnych zatrudnionych we własnym zakładzie, o ile tych napojów nie wydaje się do spożycia w zamkniętych naczyniach;
2. wina zużytkowane przy pielęgnowaniu tegoż w piwnicach lub przy magazynowaniu, o ile nie wydaje się go do zużycia w zamkniętych naczyniach;
3. wino pod nadzorem organów podatkowych wywiezione albo zniszczone;
4. wino przeznaczone do wyrobu win musujących, octów i wódki, jak również do wyrobu napojów zawierających wino, dalej do wyrobu wina bezalkoholowego i napojów podobnych do wina i niezawierających alkoholu;
5. wina przeznaczone do urzędowych badań albo dla zakładów naukowych w celach naukowych;
6. wino, które przy przekroczeniu granicy państwa na podstawie przepisów celnych, jako przeznaczone na potrzeby podróże albo jako prowiant okrętowy zostało zwolnione od opłaty celnej;
7. wina w szklankach lub butelkach o pojemności poniżej 250 centymetrów kubicznych wydawane bezpłatnie jako próbki;
8. wino przeznaczone wyłącznie dla celów kościelnych.

Z w r o t   p o d a t k u .

§ 12.

Zwrot podatku może w myśl postanowień *Rady związkowej* być dozwolony za te ilości wina, które przez dostawcę zostały dowodnie napowrót przyjęte.

K r e d y t o w a n i e .

§ 13.

Kredytowanie podatku może być dozwolone za złożeniem zabezpieczenia w terminie do 6 miesięcy.

P r z e d a w n i e n i e .

§ 14.

(1) Prawo żądania zapłaty podatku oraz prawo żądania zwrotu podatku ulega przedawnieniu po upływie roku, licząc od dnia płatności względnie uiszczenia podatku. Żądanie dodatkowej zapłaty utajonego podatku przedawnia się po upływie trzech lat.

(2) Przedawnienie zostaje przerwane przez każdą czynność urzędową właściwej władzy, podjętą celem dochodzenia żądania przeciw zobowiązanemu do zapłaty podatku.

II ROZDZIAŁ.

Środki kontrolne.

O b o w i ą z e k   o z n a j m i e n i a .

§ 15.

(1) Kto jako wytwórca albo jako sprzedawca zamierza w sposób zarobkowy pozbywać wino jest obowiązany przed otwarciem zakładu stosownie do postanowień Rady związkowej donieść o tem władzy podatkowej, której ma równocześnie wskazać lokale przeznaczone do wyrobu i na skład wina. Kto moszcz winogronowy albo wino zamierza wytwarzać wyłącznie z kupowanych winogron, albo z kupionego moszczu winogronowego nie jest w myśl niniejszej ustawy uważany za wytwórcę i nie może jako taki wnosić oznajmienia. Państwowe albo gminne przedsiębiorstwa następnie związki, stowarzyszenia i zakłady podlegają obowiązkowi oznajmienia, o ile one trudnią się odpłatnem pozbywaniem wina.

(2) Władza podatkowa wydaje zgłaszającemu na wniesione oznajmienie urzędowe zaświadczenie.

(3) Wino może być tylko w oznajmionych lokalach wyrabiane i przechowywane.

§ 16.

(1) Każda zmiana zaszła w oznajmionych szczegółach co do przedsiębiorstwa ma być w ciągu tygodnia zgłoszona władzy podatkowej.

(2) Właściciele nie kierujący osobiście przedsiębiorstwem obowiązani są podać władzy podatkowej tę osobę, która w ich imieniu kierować będzie ruchem przedsiębiorstwa.

(3) Podane w dalszych paragrafach przepisy dla przedsiębiorców obowiązują z wyjątkiem postanowień w § 21 ustępie 2 także kierownika ruchu.

Nadzór podatkowy.

§ 17.

Lokal wyrobu i lokale składowe wytwórców, jako też handlarzy wina podlegają nadzorowi podatkowemu. Urzędnicy podatkowi są uprawnieni wkraczać w każdej porze do lokalów tak długo, jak długo są one otwarte albo jak długo się w nich pracuje, w innych zaś razach podczas zwyczajnych godzin roboczych. Prawo nadzoru rozciąga się również na wszystkie do lokalów wyrobu i do lokalów składowych przytykające albo z nimi w połączeniu pozostające lokalności przemysłowe przedsiębiorcy. Ograniczenie czasu wkraczania do lokalów przedsiębiorstwa odpada wówczas, jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo w zwłocę.

§ 18.

W obrębie lokalności podlegających nadzorowi podatkowemu nie mogą być wykonane żadne urządzenia lub środki, któreby przeszkadzały lub utrudniały wykonanie ustawą przewidzianego nadzoru.

§ 19.

- (1) Właściciele przedsiębiorstwa mają urzędnikom podatkowym udzielać wszelkich wyjaśnień potrzebnych dla nadzoru podatkowego albo dla celów statystycznych co do ruchu przedsiębiorstwa a przy czynnościach urzędowych dokonywanych w celu nadzoru podatkowego dostarczać środków pomocniczych (przysługów, światła i t. p.) i dawać potrzebną pomoc.
- (2) Wyższym urzędnikom zarządu podatkowego należy na żądanie przedstawić do wglądu odnośne księgi obejmujące daty wyrobu, dochodu i zbytu wina w przedsiębiorstwie.

Prowadzenie księgi sprawdzania zapasów.

§ 20.

(1) Przedsiębiorcy mają na obrót wina w swoich zakładach prowadzić księgi podług bliższych zarządzeń *Rady związkowej*. Dalej są oni obowiązani przed każdorazowym wydaniem wina wewnątrz państwa upewnić się czy odbiorca stosownie do § 15 został urzędownie zgłoszony, albo też czy należy do spożyców i ponoszą odpowiedzialność za każdy ubytek powstały wskutek niedotrzymania tego obowiązku.

(2) *Rada związkowa* może w razie potrzeby urzędowe nadzorowanie obrotu wina odmiennie od niniejszych przepisów uregulować i wydać niezależnie od nich osobne zarządzenia.

(3) Władza podatkowa może zarządzić sprawdzanie zapasów. Ustalone przy sprawdzeniu ubytki należy opodatkować o ile nie udowodniono, że powstały one z powodów, które nie uzasadniają winy ukrócenia podatku. Jako wartość podlegającą opodatkowaniu przyjmuje się wartość tego gatunku wina przy których okazały się ubytki. *Jeżeli nie da się sprawdzić, z których gatunków wina pochodzą ubytki, w takim razie wymierza się podatek wedle normy jedna marka za litr, albo za butelkę wina.*

§ 21.

Jeżeli przedsiębiorcy za ukrócenie podatku byli powtórnie karani to ich zakład może być poddany ścisłemu nadzorowi. Koszta tego nadzoro-

wania nakłada się przedsiębiorcy do zwrotu. Ściągnięcie narosłych z tego powodu wydatków następuje w myśl przepisów o ściągnięciu należności ceł i z przysługującymi tymże prawami pierwszeństwa.

III ROZDZIAŁ.

Przepisy o postępowaniu karnem.

Ukrócenie podatku od wina.

§ 22.

Kto rozmyślnie ustawowy podatek od wina całkowicie albo częściowo ukraca albo nieprzysługujące mu ulgi podatkowe podstępnie uzyskuje, będzie za ukrócenie podatku od wina ukarany karą pieniężną w wysokości *czterokrotnej* kwoty ukróconego podatku albo ulgi podatkowej, najmniej jednak kwotą 50 mk.

Usiłowanie.

§ 23.

(1) Usiłowanie ukrócenia podatku podlega karze; kara zagrożona za dokonane ukrócenie ma zastosowanie także w wypadkach usiłowania ukrócenia podatku.

(2) Przy usiłowaniu należy wymierzać karę według ukrócenia podatku, albo ulgi podatkowej, któreby były nastąpiły w razie dokonania czynu karygodnego.

§ 24.

Czyn karygodny określony § 22 należy w szczególności w następujących wypadkach uznać za dokonany:

- 1) jeżeli w ciągu przepisanego terminu podatkowi podlegająca ilość wina wcale, albo niedokładnie była oznajmioną, albo gdy wartość pozbytego lub wydanego wina za nisko podaną została (§ 7);
- 2) jeżeli nabywca wina podaje fałszywie, że jego zakład został w myśl § 15 oznajmiony, albo gdy ktoś zgłasza się fałszywie jako wytwórca albo handlarz;
- 3) jeżeli wino, wydane z uwolnieniem od podatku używa się do innych aniżeli pozwolonych celów (§ 11);
- 4) jeżeli przepisanych podług § 20 ksiąg nie prowadzi się wcale albo rozmyślnie prowadzi się je niedokładnie;
- 5) jeżeli rozpoczyna się wydawanie wina zanim ruch przedsiębiorstwa został oznajmiony (§ 15);
- 6) jeżeli wino bywa wyrabiane lub przechowywane w innych aniżeli oznajmionych lokalach.

Zatajenie podatku od wina.

§ 25.

(1) Kto dla własnego zysku świadomie wino, co do którego ukrócenie podatku miejsce miało, zakupuje, na zastaw przyjmuje lub zresztą w inny sposób nabywa, ukrywa, odsprzedaje albo też przy zbyciu tegoż wina

współdziała, będzie ukarany za zatajenie podatku od wina karą pieniężną w wysokości *czterokrotnej* kwoty podatku zatajonego, najmniej jednak w wysokości 50 mk.

(2) Usiłowanie zatajenia jest karygodne; postanowienia § 23 mają w takich wypadkach odpowiednie zastosowanie.

Kara pieniężna.

§ 26.

W razie gdyby kwota ukróconego podatku lub ulgi podatkowej na podstawie których należałoby wymierzyć karę pieniężną nie mogła być ustaloną, w takim razie należy wymierzyć karę pieniężną od 50 do 50.000 mk.

Pomoc i wspieranie przy przekroczeniach.

§ 27.

Udzielanie pomocy lub wspieranie w wypadkach przekroczeń będzie karane karą pieniężną do 150 mk.

Powtórzenie przekroczeń.

§ 28.

(1) Kto wewnątrz państwa za ukrocenie, albo za zatajenie podatku od wina był karany, a przed upływem trzech lat od czasu całkowitego lub częściowego odbycia albo darowania kary popełni ponownie jedno ze wspomnianych przekroczeń, będzie ukarany karą pieniężną w wysokości podwójnego wymiaru ustalonego w § 22, 25 do 27 co najmniej jednak w wysokości 100 mk.

(2) Przy każdym dalszem powtórzeniu przekroczeń, jako karę wymierza się karę więzienia do 2 lat.

Jeżeli zachodzą okoliczności łagodzące, można orzec karę pieniężną w wysokości podwójnego wymiaru kary przewidzianej w wypadku pierwszego powtórzenia przestępstwa.

Nieprawidłowości.

§ 29.

(1) Kto wbrew przepisom niniejszej ustawy, albo wydanym do niej a publicznie lub też interesowanym oddzielnie ogłoszonym przepisom administracyjnym za pomocą innych niż w § 22 do 28 określonych czynów przeciwdziała, będzie karą porządkową od 5 do 300 mk. ukarany, o ile podług innych ustaw nie jest cięższa kara przewidziana. Kara porządkowa ma nastąpić także, jeżeli w wypadkach przewidzianych w § 24 stwierdzonym będzie, iż sprawca działał bez zamiaru ukrocenia podatku lub podstępного uzyskania nieprzysługującej ulgi podatkowej.

(2) Kara porządkowa może być podwyższona do 600 mk. jeżeli sprawca przez naruszenie przepisów umyślnie lub wskutek niedbalstwa przeszkadzał urzędnikowi podatkowemu w prawidłowym wykonaniu jego służby.

Środki przymusowe.

§ 30.

Obok ustanowienia kar porządkowych może władza podatkowa wymusić przestrzeganie zarządzeń wydanych na podstawie niniejszej ustawy—zagrożeniem i ściąganiem kar pieniężnych w wysokości do 500 mk. Władza podatkowa może w razie gdy przepisane urządzenie nie zostało skutecznie kazać je sporządzić na koszt przedsiębiorcy. Ściągnięcie powstałych z tego powodu wydatków następuje w myśl przepisów o ściąganiu opłat celnych i z przysługującym tymże prawem pierwszeństwa.

Odpowiedzialność za inne osoby.

§ 31.

Właściciele zakładów przemysłowych podlegających niniejszej ustawie są odpowiedzialni za kary pieniężne, koszty postępowania karnego i za dodatkową zapłatę podatku, nałożone na podstawie tej ustawy na ich zarządców, kierowników zakładu, pomocników i inne w służbie stałej albo za dziennem wynagrodzeniem pozostające osoby, jak członków rodziny, albo domowników. Odpowiedzialność za karę pieniężną i koszty postępowania karnego nie następuje wówczas, gdy zostanie udowodnionem, iż przestępstwo popełniono bez wiedzy właściciela przedsiębiorstwa przemysłowego, natomiast odpowiedzialność jest uzasadnioną w tym wypadku, jeżeli właściciel przedsiębiorstwa przy doborze albo przy nadzorowaniu pracownika lub członków rodziny albo domowników nie dołożył potrzebnej staranności, albo gdy z popełnionego przestępstwa ciągnął zyski.

Przeniesienie karnej odpowiedzialności.

§ 32.

Przedsiębiorcy, którzy nie kierują ruchem przedsiębiorstwa, mogą zaproponować władzy podatkowej przeniesienie cięższej na nich karnej odpowiedzialności na kierownika ruchu. Jeżeli wniosek zostanie zatwierdzony, w takim razie przechodzi karna odpowiedzialność z przedsiębiorcy na kierownika ruchu, nie naruszając zastępczej odpowiedzialności, przewidzianej w § 31. Pozwolenie takie jest w każdym czasie odwołalne.

§ 33.

Jeżeli kary pieniężnej nie da się ściągnąć od winnego, może władza podatkowa odstąpić od pociągania zastępczo zobowiązanego do odpowiedzialności, a w miejsce tejże zarządzić wykonanie na winnym kary więzienia.

Kara pozbawienia wolności.

§ 34.

Zamieniona, z powodu niemożności ściągnięcia kary pieniężnej, zastępcza kara wolnościowa nie może przekraczać 2 lat, a w razie przekroczenia § 30 trzech miesięcy.

Dopłata podatku.

§ 35.

Obliczenie i obowiązek uiszczenia podatku nie zostają naruszone przez wdrożenie postępowania karnego.

Kary za naruszenie przepisów o ograniczeniu zbytu winogron i moszczu winogronowego.

§ 36.

Kto narusza przepisy z § 10 tej ustawy, będzie karany grzywną pieniężną od 50 do 10.000 mk. Nieprawne nabyte lub wprowadzone wyroby należy skonfiskować bez względu na to, czy są własnością zasądanego i czy ściganie albo skaranie pewnej osoby jest wykonalne. Postanowienia § 28 mają w tym wypadku odpowiednie zastosowanie.

Zbieg naruszenia postanowień kilku ustaw.

§ 37.

(1) Jeżeli naruszenie postanowień o podatku od wina zbiegnie się z przestępstwem karnym według innej ustawy, to w takich wypadkach należy nałożyć kary zagrożone obiema ustawami obok siebie.

(2) Gdy co do pewnego przekroczenia ma zastosowanie więcej przepisów karnych niniejszej ustawy, to należy wymierzyć karę wedle tego przepisu, który zagraża najcięższą karą, zaś przy rozmaitych rodzajach kary orzec najcięższy jej rodzaj. W każdym razie nie można orzec niższego wymiaru lub lżejszego rodzaju kary, niż to w myśl innych przepisów jest dopuszczalne. Również musi się orzec konfiskatę lub odpowiedzialność osób trzecich, jeżeli jeden z zastosowanych przepisów tak postanawia.

(3) Jeżeli kto popełnił kilka samoistnych przestępstw podatkowych, w takim razie należy orzec wszystkie za te czyny przewidziane kary obok siebie; jeśli kilka kar wolnościowych zbiegnie się, to należy orzec karę łączną, którą stanowić będzie kara najcięższa podwyższona, nieprzekraczająca jednak kary trzech lat więzienia. Gdy i o ile obok ustanowionej kary jest przewidziana konfiskata przedmiotu przekroczenia lub odpowiedzialność osób trzecich, to należy i w tym względzie wydać orzeczenie.

(4) Także w wypadkach zbiegu kilku przestępstw karnych nie może kara wolnościowa stosowana w miejsce kar pieniężnych nieściągalnych przekraczać okresu 2 lat.

• Przedawnienie.

§ 38.

Ściganie karne za przestępstwa popełnione przez ukroczenie podatku od wina (§ 22 do 24) przez zatajenie podatku od wina (§ 25) i przez niezastosowanie się do postanowień zawartych w § 10 przedawnia się po 3 latach, natomiast ściganie karne za naruszenia niniejszej ustawy, za które przewidziane są kary porządkowe, przedawnia się po roku.

Postępowanie karne.

§ 39.

(1) Przy ustalaniu przeprowadzania śledztwa i rozstrzygania spraw dotyczących przestępstwa co do podatku od wina, tudzież przy złagodzeniu i niżeniu kary w drodze łaski mają zastosowanie przepisy o postępowaniu w sprawach przestępstw przeciw ustawie celnej.

(2) Dochód ze skonfiskowanych przedmiotów tudzież kary pieniężne ściągnięte w myśl przepisów niniejszej ustawy przypadają tej kasie, w której obrębie wydała dotycząca władza orzeczenie karne w I instancji.

Zarachowanie kary pieniężnej.

§ 40.

Sumy pieniężne wpływające w toku postępowania karnego mają być w odpowiednim stosunku do kasy państwowej, najpierw na podatek zarachowane.

IV ROZDZIAŁ.

Szczególne przepisy.

Wyrównanie dochodów.

§ 41.

W częściach obszaru państwa położonych poza obrębem linii celnej może Rada związkowa na wniosek Zarządu krajowego w miejsce przewidzianego w niniejszej ustawie podatku zezwolić na płacenie do kasy państwowej pewnej kwoty wyrównawczej.

Zarząd.

§ 42.

(1) Zarząd i pobór podatku od wina należy do kompetencji władz krajowych.

(2) Tytułem kosztów sprawowania zarządu będzie przyznane z kasy państwowej pewne odszkodowanie, jakie oznaczy Rada związkowa.

(3) Upoważnieni urzędnicy państwowi dla cel i podatków oraz miejscowi kontrolerzy mają odnośnie do niniejszej ustawy te same prawa i obowiązki, które im w wykonaniu przepisów celnych i podatków spożywczych przysługują.

Przystanie celne.

§ 43.

Wino sprowadzone przez spozycwę z państw i obszarów przylegających do okręgu celnego należy zaraz przy wstępie do kraju opodatkować.

Umowy z obcemi państwami.

§ 44.

Kanclerz Rzeszy za zgodą Rady związkowej może zawrzeć z obcemi państwami umowy co do zaprowadzenia w państwach i na obszarach przylegających do obszaru celnego, podatku odpowiedniego do przepisów niniejszej

ustawy, dalej co do przekazywania podatku od tych ilości jakie bywają przesyłane we wzajemnym obrocie, wreszcie co do wprowadzenia wspólności podatkowej.

V ROZDZIAŁ.

Przepisy przejściowe.

Dodatkowa opłata podatku.

§ 45.

(1) Wino, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będzie w posiadaniu konsumenta, albo wino przed powyższym terminem konsumentowi już wysłane, które jednak nie doszło jeszcze jego rąk, podlega w myśl bliższych postanowień Rady związkowej dodatkowemu opodatkowaniu.

(2) Za uiszczenie dodatkowej opłaty jest konsument odpowiedzialny.

(3) Dodatkowa opłata podatku wynosi 50 fenigów za litr albo butelkę. Jeżeli konsument może udowodnić, że podatek od wina winien być obliczony podług wartości wina na niższą, w takim razie pobierze się tę niższą kwotę jako dodatkową opłatę.

(4) Wino w ilości 24 litrów, albo 30 butelek znajdujące się w posiadaniu właścicieli, których w myśl niniejszej ustawy uważa się za konsumentów, jest wolne od dodatkowej opłaty. Kilku właścicieli, którzy wspólnie przechowują wino, uważać się będzie pod względem obowiązku uiszczenia dodatkowej opłaty od wspólnie przechowanego wina jako jednego właściciela.

(5) Wino i moszcz winny z lat 1915, 1916 i 1917 są od zastosowania powyższych przepisów ustępu 3 p. 4 wyłączone i podlegają dodatkowej opłacie w kwotach, jakie na podstawie udowodnionej wartości tytułem podatku od wina według przepisów niniejszej ustawy obliczone zostaną.

(6) Przy obliczaniu dodatkowej opłaty będzie potrącona ta dowodami wykazana kwota, którą przed wejściem w życie niniejszej ustawy tytułem krajowego podatku od wina już pobrano.

(7) Dodatkowa opłata może być za złożeniem zabezpieczenia pokredytowaną na 3 miesiące.

Doniesienie.

§ 46.

Potrzebne w myśl niniejszej ustawy oznajmienia ze strony istniejących zakładów przemysłowych mają być dokonane najpóźniej w 3 tygodnie od czasu ogłoszenia tej ustawy przez co donoszący unikną kar porządkowych zagrożonych postanowieniami § 29.

VI ROZDZIAŁ.

Napoje zawierające wino.

§ 47.

(1) Napoje, które zawierają wino lub napoje podobne do wina, dalej wino bezalkoholowe albo napoje podobne do wina uwolnione od alkoholu podlegają o ile są przeznaczone do zużycia wewnątrz państwa stosownie do szczegółowych postanowień Rady związkowej podatkowi, który ma być uiszczony w wysokości 20 od sta wartości napojów.

(2) Przepisy niniejszej ustawy dotyczące uiszczenia podatku od wina i dodatkowej opłaty mają co do tych napojów odpowiednie zastosowanie.

§ 48.

Opłaty celne (zmienione).

VII ROZDZIAŁ.

Przepisy końcowe.

§ 49.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy nie będą pobierane na rachunek państw związkowych opłaty za wino i moszcz winny następnie za podobne do wina lub wino zawierające napoje.

Stojące z tem w sprzeczności przepisy pod cyfrą 1 i w § 2 pod cyfrą II artykułu 5 związkowej umowy celnej z 8 lipca 1867 (dziennik ustawy związkowej S. 81) zostają zniesione.

Owe państwa związkowe, które w roku obrachunkowym 1913 pobierały podatek od wina na rachunek krajowy otrzymują do dnia 30 czerwca 1923 z uzyskanego w ich kraju dochodu państwowego podatku od wina odszkodowanie w wysokości przeciętnego dochodu krajowego podatku od wina uzyskanego w latach rachunkowych 1893 do 1912 podług tamtejszych krajowych rachunków.

§ 50.

(1) Co do opłat na rachunek gmin i korporacji przepisy lit. l ust. 1 do 4 związkowej umowy celnej z 8 lipca 1867 nie mają zastosowania odnośnie do wina, moszczu winnego tudzież podobnych do wina lub wino zawierających napojów.

(2) Ustawę dotyczącą uwolnienia od podatku oclonego zagranicznego wina gronowego i wina owocowego w Alzacji i Lotaryngji z dnia 15 lipca 1872 (dz. ust. dla Alzacji i Lotaryngji S. 562) znosi się.

§ 51.

(1) Dla poparcia celów naukowych, dotyczących podniesienia uprawy winogron i pielęgnacji wina należy z dochodów podatku wina przeznaczyć stosownie do urządzeń Rady związkowej corocznie kwotę w wysokości 300.000 marek.

(2) Sposób użycia powyższej kwoty ma być wykazany Sejmowi państwa.

§ 52.

(1) O ile w czasie wejścia w życie niniejszej ustawy istnieją umowy zawarte na dostawę wina i moszczu winnego, albo napojów podobnych do wina lub napojów zawierających wino, jest odbiorca obowiązany zapłacić dostawcy cenę podwyższoną o kwotę podatku od tego wina przypadającego.

(2) Jeżeli w czasie wejścia w życie niniejszej ustawy odbiorca będzie obowiązany do przestrzegania ściśle oznaczonych cen wyszynkowych, w takim razie będzie on uprawniony podwyższyć ceny wyszynkowe w stosunku do podwyższenia ceny nabycia.

(3) Przepisy w ustępach 1 i 2 niniejszego § nie będą miały zastosowania, jeżeli postanowienia zawartej umowy temu wyraźnie się sprzeciwiają.